

กลวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)

Strategies of Effective Oral Language Development for English Language Learners through Scaffolding

นางสาวรวี ศิริปริชยากร

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งนครนายก

บทคัดย่อ

ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียน และทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญมากทักษะหนึ่ง บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพแก่ผู้เรียนในห้องเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด อันมี 3 วิธี ได้แก่ 1. การให้เวลาผู้เรียนในการสนทนา/ตอบคำถามอย่างเพียงพอ, 2. การกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม และ 3. การแนะนำคำศัพท์ที่หลากหลายแก่ผู้เรียนเพื่อใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม ถ้าครูสามารถนำวิธีการดังกล่าวไปประยุกต์ในการสอนภาษาอังกฤษก็จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน

การให้เวลาที่เพียงพอแก่ผู้เรียนในการสนทนา/ตอบคำถามจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาอังกฤษ, การกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น และการแนะนำคำศัพท์ที่หลากหลายแก่ผู้เรียนเพื่อใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม จะช่วยให้ครูเข้าถึงความต้องการของผู้เรียนเพื่อครูสามารถให้ผลตอบรับ และสามารถประเมินได้ว่าทักษะการพูดของผู้เรียนดีขึ้นหรือไม่

คำสำคัญ: กลวิธีการพัฒนาทักษะการพูด, การเสริมต่อการเรียนรู้

Abstract

The role of a teacher is important to support English language learners in building language proficiency and speaking is one of the most important skills. This research studies about effective strategies for English language learners in order to acquire oral language in the classroom. It would be beneficial to see the result whether the suggested strategies (giving adequate wait time, activating prior knowledge and introducing a broader vocabulary) have an impact on the students as the teacher helps them learn English. Teachers can apply these strategies in their regular classrooms to better meet the needs of their students. Incorporating oral language activities into lessons gives them an opportunity to practice language while allowing the proper amount of wait time encourages them to participate. Activating their prior knowledge and introducing a broader vocabulary enable teachers to better assess their students' needs so that teachers can give feedback and see if students' oral language increases.

Keywords: Oral Language Strategies, Scaffolding

* Corresponding Author email: ra-vee@hotmail.com

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม การประกอบอาชีพและสามารถนำความรู้ที่มีไปใช้เพื่อการพัฒนาประเทศและประชากรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันและอนาคตให้เจริญ ตลอดจนสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยที่ดั่งงามไปสู่ประชาคมโลก (กรมวิชาการ, 2545)

การแนะนำและให้โอกาสผู้เรียนในการฝึกฝนทักษะการพูดที่หลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะช่วยส่งเสริมการสนทนา ฝึกทักษะกระบวนการคิด และพัฒนาความรู้พื้นฐานให้ต่อยอดได้ในหมู่ผู้เรียนภาษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอาจต้องใช้เวลา แต่ด้วยความช่วยเหลือจากครูผู้สอนอย่างเต็มความสามารถ ผู้เรียนภาษาก็จะเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากการดำเนินชีวิตประจำวัน การปฏิบัติภารกิจต่างๆ รวมทั้งการติดต่อสื่อสารทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ การพูดเป็นวิธีที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจถึงความคิด ความรู้สึกและจุดประสงค์ของผู้พูดได้เป็นอย่างดี ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษทุกคนมีความมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จ เพราะหากสื่อสารด้วยการพูดสนทนาในชีวิตประจำวันได้ ก็ถือว่าเป็นการใช้ประโยชน์จากการเรียนภาษาได้อย่างแท้จริง

Young (1996) ได้กล่าวไว้ว่าการจะเรียนภาษาได้ดีนั้น จะต้องได้รับประสบการณ์หรือการส่งเสริมทักษะการพูดก่อนเป็นอันดับแรก ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนภาษาจะต้องได้รับโอกาสที่หลากหลายในการฝึกฝน หากผู้เรียนไม่ได้มีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาภาษาอย่างต่อเนื่องแล้ว ความสามารถทางทักษะการพูดอาจยากที่จะพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้เรียนที่มีความสามารถในด้านทักษะการพูดที่ดี ก็มีทักษะการเขียน และทักษะการอ่านที่ดีตามไปด้วย Hill (2010) ได้กล่าวถึงผลของการวิจัยที่เพิ่มขึ้นจำนวนมากของจิตวิทยาการคิดและการพัฒนาที่ได้ทำการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการพูดที่มีผลต่อการเรียนรู้การอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนในเวลาต่อมา การพัฒนาทักษะการพูดจะช่วยให้ผู้เรียนคิดและสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนยังใช้ภาษาพูดสำหรับรับข้อมูลใหม่ๆ และแสดงความรู้สึกนึกคิดของตน ตามทฤษฎีของ Vygotsky ภาษาถือเป็นตัวเชื่อมที่สำคัญของมนุษย์ ที่เรียนรู้โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมกับผู้อื่น และการได้มาของภาษาถูกมองว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของผู้เรียน (Berk & Winsler, 1995, p. 12) ในทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้โดยลำพัง แต่การเรียนรู้ที่ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นในบริบทที่มีความหมาย การเรียนรู้ทางภาษาของเด็กในมุมมองของ Vygotsky นั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิด และในขณะเดียวกันมนุษย์ก็พัฒนาภาษาโดยผ่านความคิดด้วยเช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันของภาษาและความคิดนี้เอง ทำให้เกิดความเชื่อที่ว่าพฤติกรรมทางสังคมซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา สามารถนำไปสู่การเพิ่มพัฒนาการทางความคิดได้

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)

นักจิตวิทยาพัฒนาการชาวรัสเซีย Lev Vygotsky ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเสริมต่อการเรียนรู้ หรือ Scaffolding ซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนการสอน และแนวคิดของเขาเรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ หรือ *the zone of proximal development* (ZPD) ว่า “เป็นระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ เด็กสามารถแก้ปัญหาที่ยากเกินกว่าระดับพัฒนาการที่แท้จริงของเขาได้ หากได้รับการแนะนำช่วยเหลือหรือได้รับความร่วมมือจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า” (Vygotsky, 1986, p.86) โฉมโนทัศน์ของ Vygotsky การเรียนรู้ของผู้เรียนได้รับอิทธิพลอย่างสูงมาจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งเกิดขึ้นในบริบทที่มีความหมาย (Bodrova & Leong, 2007) การเรียนรู้ที่นั่นเกิดขึ้นในบริบททางสังคมและภาษาก็เป็นเครื่องมือสำคัญที่ในการตอบสนองวัตถุประสงค์ผู้คนพูดคุยเพื่อที่จะเข้าใจซึ่งกันและกัน ในการปฏิสัมพันธ์แต่ละครั้ง ผู้ใหญ่สามารถให้คำแนะนำซึ่งจำเป็นในการเสริมต่อความรู้ของเด็กในแต่ละขั้นภายในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการของผู้เรียน (M. Neumann, Hood & D. L. Neumann, 2009)

พื้นที่รอยต่อพัฒนาการจะอยู่ระหว่าง ระดับของทักษะและการแสดงพฤติกรรมโดยได้รับการช่วยเหลือ กับ การทำงานที่ผู้เรียนทำอย่างอิสระตามลำพัง พื้นที่รอยต่อของพัฒนาการนี้ไม่คงที่ และจะแปรเปลี่ยนไป สิ่งที่ผู้เรียนทำได้ในวันนี้ด้วยความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่จะมีผลต่อความสามารถของผู้เรียนในอนาคต ซึ่งทำให้เด็กกลายมาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้มากขึ้นและมีความเข้าใจในความซับซ้อนของมโนทัศน์และทักษะต่างๆ มากยิ่งขึ้น และเมื่อเผชิญกับสถานการณ์การเรียนรู้ใหม่ จากที่เคยทำงานอย่างอิสระตามลำพัง ก็จะกลับกลายมาเป็นการทำงานที่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญว่า วงจรนี้ก็จะเกิดขึ้นต่อเนื่องซ้ำไปซ้ำมา เพื่อการได้มาซึ่งความรู้ ทักษะ กลวิธี หรือพฤติกรรมการเรียนรู้อื่นๆ ที่มีคุณภาพสูงขึ้นทุกครั้งที่คุณเรียนมีการพัฒนา (Bodrova & Leong, 2007)

การเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding เป็นการสนับสนุนที่จงใจเชิงกลยุทธ์ที่ครูใช้เพื่อเอื้อให้เด็กสามารถทำงานหรือแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง (Wood, Bruner & Ross, 1976) ซึ่งทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจของตนเองเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ และส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Raymond, 2000)

การใช้การเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding ในวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้สอนสามารถให้คำแนะนำผู้เรียนในการสร้างการเรียนรู้ที่มีความหมายจากกิจกรรมในชั้นเรียนและความเข้าใจในระดับที่สูงขึ้นของภาษาที่ใช้โดยการให้การเสริมต่อการเรียนรู้หรือ Scaffolding การใช้ภาษาในการสนับสนุนและเสริมต่อการเรียนรู้ของนักเรียนผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั้น ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นสื่อกลางในการเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding แก่ผู้เรียน (K.J. Mohr & E.S. Mohr, 2007) การเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding ที่ก่อให้เกิดความสำเร็จต่อตัวผู้เรียนควรได้รับการออกแบบที่เฉพาะเจาะจงกับสถานการณ์หรือกิจกรรมทางภาษา โดยคำนึงถึงว่าอะไรที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ ผู้เรียนเรียนรู้อย่างไร และวิธีการเรียนรู้ใดที่ก่อให้เกิดการประสบความสำเร็จ (Watts-Taffe & Truscott, 2000)

เมื่อมีการเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding ผู้สอนในข้อบังคับประกอบทางสังคมของการเรียนรู้และให้ความสำคัญต่อความสามารถของนักเรียนอย่างมากในการทำงานในวิชาภาษาอังกฤษ การเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding อาจเกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยหรือระหว่างการทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียน ผู้เรียนจะได้รับการชี้แนะและการสนับสนุนผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเปรียบเสมือนตัวเชื่อมไปสู่ระดับความรู้ที่สูงขึ้นให้แก่ผู้เรียน และในที่สุดความเข้าใจของก็จะย้ายไปในระดับที่สูงขึ้น โดยผ่านการสนับสนุนและช่วยเหลือของผู้สอน จนกระทั่งไม่จำเป็นต้องใช้การเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding อีกต่อไป (Watts-Taffe & Truscott, 2000) และด้วยเหตุนี้เองผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะและมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

กลวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ หรือ Scaffolding

Igoa (1995) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองว่า หลากหลายคนจะผ่านช่วงภาวะของความนิ่งเฉยหรือนิ่งเงียบ (a period of silence) ในห้องเรียน หรือพฤติกรรมการไม่พูดโต้ตอบในห้องเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมีช่วงเวลาของความเงียบที่แตกต่าง บางคนอาจใช้เวลาไม่กี่สัปดาห์ในการพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ ขณะที่คนอื่นอาจใช้เวลาหลายเดือน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับ ความสามารถทางภาษาและบุคลิกภาพของเด็กแต่ละคนด้วย ครูสามารถช่วยนักเรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาน้อยโดยการส่งเสริมให้พวกเขามีส่วนร่วมในกิจกรรมและเลือกใช้กลวิธีพัฒนาทักษะทางภาษาที่หลากหลาย (A.J. Mohr & E.S. Mohr, 2007) โดย 3 กลวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ หรือ Scaffolding ที่สามารถนำมาใช้ในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. การให้เวลาที่เพียงพอแก่ผู้เรียนในการสนทนา/ตอบคำถาม

การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูดควรเป็นการเปิดโอกาสตลอดจนให้กำลังใจผู้เรียนในการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาจากงานต่างๆที่กำหนดให้ โดยการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ ดังนั้น บทบาทของผู้สอน

จึงไม่ใช่เป็นเพียงผู้ออกแบบคำสั่งหรือบอกทุกอย่างกับผู้เรียน แต่เป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาและกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ อย่างมีเป้าหมายและต้องอธิบายคำสั่งในการทำกิจกรรมอย่างชัดเจน และที่สำคัญคือการใช้เวลาให้เพียงพอแก่ผู้เรียนในการสนทนาหรือตอบคำถาม เพื่อให้เกิดการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลในการทำกิจกรรมเป็นไปอย่างดี ตามลำดับขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

A.J. Mohr & S. Mohr (2010) กล่าวว่า การจะทำให้ผู้เรียนพูดหรือสนทนาตอบโต้ในห้องเรียน ครูหรือผู้สอนควรให้เวลาให้เพียงพอ และหยุดรอคำตอบจากผู้เรียนด้วยความอดทน เพื่อตอบสนองและส่งเสริมการเปลี่ยนรหัสจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งของผู้เรียน สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เมื่อฟังคำถามเป็นภาษาอังกฤษพวกเขาจะแปลคำถามที่ฟังเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของพวกเขาก่อนในใจ เมื่อได้คำตอบเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงค่อยแปลคำตอบเป็นภาษาอังกฤษอีกรอบหนึ่ง (Marx-Talarczyk, ND) ด้วยเหตุนี้เองผู้สอนจึงต้องให้เวลาเพียงพอสำหรับการรอคอยคำตอบเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาการตอบคำถามเป็นรายบุคคล

2. การกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม

กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้สอนเลือกใช้ต้องเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้ ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร กำหนดวัตถุประสงค์ในการพูด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้อย่างมีเป้าหมาย ซึ่งกิจกรรมการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารที่กระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นอย่างดี ผู้เรียนสามารถนำความรู้หรือประสบการณ์เดิมมาใช้ในการสนทนาหรือตอบคำถามเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

Young (1996) ระบุว่ากลวิธีประสบการณ์ตรงทางภาษานั้นเป็นการพัฒนาทางภาษาที่ดีที่สุดสำหรับผู้เรียน ความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนนั้นมีความจำเป็นในการใช้สำหรับการเรียนในโรงเรียน การกระตุ้นความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนสามารถให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ กลวิธีนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เนื่องจากความแตกต่างของวัฒนธรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อความเข้าใจและแนวความคิดในการเรียนภาษาที่สอง (Watts-Taffe & Truscott, 2000)

3. การแนะนำคำศัพท์ที่หลากหลายแก่ผู้เรียนเพื่อใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม

ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำและประโยคที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆของผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อความตั้งใจในการ การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร ตลอดจนมีกลวิธีการเลือกกลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งการแนะนำคำศัพท์ที่หลากหลายแก่ผู้เรียนนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้ และช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

Watts-Taffe & Truscott (2000) กล่าวถึงการแนะนำคำศัพท์ใหม่ให้แก่ผู้เรียนว่าควรได้รับการส่งเสริมในการรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ขนานเข้ากับแนวคิดทางภาษาที่ผู้เรียนคุ้นเคยในการสนทนาโต้ตอบ นอกจากนี้ Sibold (2010) ยังระบุถึงผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีปัญหาด้านการอ่านว่ามั่นใจเชื่อมโยงกับความไม่เข้าใจในคำศัพท์ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาคำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพื่อประสบความสำเร็จในการเรียน

บทสรุป

การนำกลวิธีที่เฉพาะเจาะจง 3 วิธี คือ 1. การให้เวลาให้เพียงพอแก่ผู้เรียนในการสนทนา/ตอบคำถาม 2. การกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม และ 3. การแนะนำคำศัพท์ที่หลากหลายแก่ผู้เรียนเพื่อใช้ในการสนทนา/ตอบคำถาม ผ่านการเสริมต่อความรู้หรือ Scaffolding เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยเน้นพัฒนาการทางการพูด เพื่อการสื่อสาร เนื่องจากลักษณะของกิจกรรมมุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ฝึกฝน และปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ อย่างถูกต้อง และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การแนะนำและให้โอกาสผู้เรียนในการฝึกฝนทักษะการพูดที่หลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะช่วยส่งเสริมการสนทนา ฝึกทักษะกระบวนการคิด และพัฒนาความรู้พื้นฐานให้ต่อยอดได้ในหมู่ผู้เรียนภาษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอาจต้องใช้เวลา แต่ด้วยความช่วยเหลือจากครูผู้สอนอย่างเต็มความสามารถ ผู้เรียนภาษาก็จะเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- Berk, L.E., & Winsler, A. (1995). *Scaffolding children's learning: Vygotsky and early childhood education*. Washington, DC: The National Association for the Education of Young Children.
- Hill, S. (2010). Oral language play and learning. *Practically Primary*, 15(2), 4-12.
- Igoa, C. (1995). *The world of immigrant child*, Mahwah, NJ: Erlbaum.
- Marx-Talarczyk, J. (n.d.). Five strategies to use with english language learners. *Inside the school*, Retrieved from http://www.russell.kyschools.us/Staff/Teacher_&_Staff_Resources/reports/5-Strategies-to-Use-with-English-Language-Learners-JMT.pdf
- Mohr, K. J., & Mohr, E. S. (2007). Extending English-language learners' classroom interactions using the response Protocol. *Reading Teacher*, 60(5), 440-450.
- Sibold, C. (2011). Building English language learners' academic vocabulary strategies & tips. *Multicultural Education*, 18(2), 24-28.
- Watts-Taffe, S., & Truscott, D. M. (2000). Using what we know about language and literacy development for ESL students in the mainstream. *Language Arts*, 77(3), 258.
- Young, M. W. (1996). English (as a second) language arts teachers: The key to mainstreamed ESL student success. *English Journal*, 85(8), 17.

ผู้เขียน

นางสาวรวี ศิริปริชยากร คณะครุศาสตร์
 โปรแกรมการศึกษาปฐมวัย โทรศัพท์ที่ทำงาน 037-321-590
 โทรศัพท์มือถือ 098-585-1549
 E-mail: ra-vee@hotmail.com